

Η κρίση σήμερα (μοναχός Μωυσής Αγιορείτης)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Μαΐου 16, 2010

Η κρίση των καιρών μας οδήγησε αρκετούς, υπεύθυνους, γνώστες και μη, σε διαπιστώσεις θλιβερές και απαισιόδοξες.

Μιλούν για ναυάγιο της χώρας, για πτώχευση του κράτους, για νοσηλεία της πατρίδος μας σε εντατική μονάδα. Ο κόσμος δεν ξέρει ποιον να ακούσει και να πιστέψει. Τα έχει χαμένα και έχει την αίσθηση ότι κανείς δεν του λέει την όλη αλήθεια. Αν κάποιον εμπιστευθεί, σύντομα απογοητεύεται. Η κατάσταση είναι μάλλον τραγική. Στις διαδηλώσεις θρηνούνται νεκροί, αθώοι νέοι άνθρωποι.

Όλοι μα όλοι ψάχνουν να μεταθέσουν τις ευθύνες από πάνω τους. Ο ένας βρίζει σκληρά τον άλλο συνεχώς. Βγάζει με περισσή χαρά τα άπλυτα του άλλου στη φόρα. Μα έτσι δεν λύνεται τίποτε. Χρειάζεται οπωσδήποτε καταμερισμός και καταλογισμός των ευθυνών. Δεν φταίνε ασφαλώς όλοι το ίδιο. Όμως όλοι σε κάτι φταίμε. Άλλος για τον υπερκαταναλωτισμό, άλλος για τη σπατάλη, άλλος για τη φοροδιαφυγή, άλλος για το ψεύδος, άλλος για την αποσιώπηση, άλλος για την απάτη, άλλος για την ατιμία, άλλος για την απόκρυψη, τη δωροδοκία, τη σιωπή, τον φόβο, τη δειλία, την υποχώρηση, τον παρασυρμό, τον πλουτισμό, το εύκολο κέρδος, τα μασημένα λόγια, το “πέρα βρέχει”, την απερισκεψία, το βόλεμα, την κοροϊδία, τον ατομισμό, τον εγωισμό, την αήθεια και την αναίδεια...

Είναι ανάγκη να μετρήσει κανείς ειλικρινά και αυστηρά το προσωπικό ποσοστό ευθύνης του για την κατιούσα πορεία της χώρας μας. Είναι απαραίτητη η έγκαιρη και έγκυρη συνειδητοποίηση ότι ο δρόμος της ζωής που πάρθηκε ήταν λάθος. Ποιες είναι οι βάσεις και οι αρχές και ποιος ο σκοπός της ζωής; Χρειάζεται επανατοποθέτηση κι

επαναπροσδιορισμός. Δεν μπορεί ο κύριος και μόνος σκοπός της ζωής του Νεοέλληνα να είναι η συλλογή όλο και περισσότερου χρήματος. Καλούμεθα σε μία εκ βαθέων ειλικρινή μετάνοια με όλη τη σημασία της λέξεως. Αλλαγή νου, αλλαγή φρονήματος, αλλαγή σκοπού. Άλλο ευημερία και άλλο ευμάρεια, άλλο πρόοδος και ευτυχία και άλλο πλουτοκρατία και υποδούλωση στην ύλη, δουλειές του ποδαριού, κάτω από το τραπέζι, κρυφά, μυστικά ύπουλα, φθονερά και σκοτεινά...

Η κατάρρευση δεν είναι οικονομική αλλά ηθική. Η κρίση είναι κύρια πνευματική. Η εξαθλίωση ήλθε από τη σήψη της διαφθοράς. Αποτέλεσμα και σύμπτωμα της μεγάλης διαφθοράς είναι η οικονομική κρίση. Ακόμη και τώρα την κρίση πολλοί και διάφοροι την εκμεταλλεύονται, για να κερδίσουν δικούς τους πόντους. Δεν φαίνεται πάντως επί του παρόντος η κρίση να μας κρίνει, αφυπνίζει και διδάσκει. Έχει ειπωθεί πως η Ελλάδα μεγαλουργεί τις στιγμές των μεγάλων κρίσεων. Κάτι τέτοιο πάντως, τουλάχιστον προς το παρόν, δεν φαίνεται μάλλον καθόλου...

Είναι γεγονός πως οι μισές αλήθειες αποτελούν παραπληροφόρηση του κοινού. Δυστυχώς, τον τελευταίο καιρό η παραπληροφόρηση αυτή είναι σε έξαρση. Μπορεί να έχουν φθαρεί μερικές λέξεις από την παράχρηση, αλλά χρειάζεται σύντομα η επαναφορά τους και η χρησιμοποίησή τους στο πρώτο τους και ακέραιο νόημα όπως ήθος, αλήθεια. Τιμιότητα, ακεραιότητα και ενότητα. Όμως η κρίση διχάζει πιο πολύ πολλούς, ακόμη και μέσα στα ίδια τα κόμματα. Όπως εύστοχα ειπώθηκε, ο λαός σήμερα έχει μεγάλη ανάγκη μιας ηγεσίας με τιμιότητα, ενότητα, ειλικρίνεια και ανιδιοτέλεια...

Ο πολυμνημένος και πολυδιαφημισμένος πολυπολιτισμός, η μη τέχνη επιβληθείσα υπερκατανάλωση, ο άκρατος προσωπικός πλουτισμός δεν δημιουργεί πλέον εθνικούς ευεργέτες, φιλόανθρωπους και δωρητές, αλλά αποταμιευτές στο εξωτερικό. Φυσικά να πληρώσουν πιο πολλά οι έχοντες και κατέχοντες και οπωσδήποτε όσοι δημιούργησαν την κρίση, αλλά πιστεύουμε ότι δεν είναι λίγοι εκείνοι που καλλιεργούν την άνθηση της παραοικονομίας με διάφορους, μικρούς ή μεγάλους, “έξυπνους” τρόπους. Άρα, είναι αρκετά πολλοί όσοι έχουν μερίδιο ευθύνης. Αυτοί που ξέρουν, λένε δικαιολογημένα πως το αυτί των αχόρταγων δεν ιδρώνει με τίποτε...

Μάταια αναζητούμε μια Ελλάδα με φιλότιμο, ησυχία, ειρήνη και αλήθεια... Η Ελλάδα κατάντησε να παρακαλεί συνεχώς για ρουσφέτια, εύκολα κέρδη, πολλά κέρδη και οικονομικά κόλπα. Μας αξίζει μια καλύτερη τύχη. Η αγωνία δεν παύει. Η ελπίδα δεν πέθανε. Η αισιοδοξία δεν αποκοιμήθηκε. Η πίκρα όμως είναι μεγάλη και ο πόνος πολύς. Ο θείος φωτισμός που περιγελάστηκε από αρκετούς “σοφούς” είναι μεγάλη ανάγκη να έλθει επί όλων μας τις κεφαλές μήπως ανανήσουμε και μετανοήσουμε ειλικρινά. Η κρίση να δώσει ανάκριση και ανάταση αναψυχής...

(Πηγή: "Μακεδονία" 16/5/2010)